

sobem, zakládajícím zmatečnost. Hlavní přelíčení bylo dne 25. dubna 1927 odročeno jen za účelem výslechu svědků Arnošta G-a, Otty D-a a Maxe R-a, připuštěného porotním soudem na návrh obhájce obžalovaného. Šlo tedy o odročení hlavního přelíčení ve smyslu § 276 tr. ř., který však nepředepisuje, že hlavní přelíčení musí v podobném případě býti předsevzato znovu. Překážky proti tomu, by při hlavním přelíčení ze dne 2. května 1927 bylo v jednání jen pokračováno, nebylo, zejména v souzeném případě, když přelíčení to bylo konáno za přítomnosti týchž osob, které braly účast již na hlavním přelíčení ze dne 25. dubna 1927, tedy zejména před porotním soudem, složeným z těchže soudců, a před týmiž porotci, a když ani obžalovaný ani jeho obhájce proti tomu nic nenamítal. Předpis § 271 tr. ř. je způsobem, zakládajícím důvod zmatku podle čís. 4 § 344 tr. ř., porušen jen tehdy, nebyl-li o hlavním přelíčení vůbec sepsán protokol. Není tudíž zmatečnosti v tom, že, jak vytýká zmateční stížnost, jednak prý protokol o odročeném hlavním přelíčení nebyl veden při přelíčení samotném, nýbrž byly při něm zapisovatelem pořízeny jen těsnopisné zápisky, které ještě dne 30. dubna 1927 nebyly převedeny v obyčejné písmo, jednak tyto zápisky, tvořící prý integrující součást protokolu, nebyly připojeny ke spisům. Nehledíc k tomu, že správnost těchto údajů zmateční stížnosti není ničím osvědčena, nespočívala by s hlediska shora nastíněného výkladu předpisu § 271 tr. ř. zmatečnost v tom, že snad protokol sám nebyl pořízen ihned za hlavního přelíčení, nýbrž teprve později, byť snad obhájce byl následkem tvrzeného opožděného vyhotovení jeho připraven o možnost, použití závčas práva, poskytnutého stranám posledním odstavcem § 271 tr. ř., nahlédnouti totiž do (uzavřeného) protokolu a pořídit si z něho opis. Ony těsnopisné záznamy zapisovatelovy byly zcela nepochybně pouhými jeho osobními prozatímními zápisy a nešlo tu zřejmě o těsnopisné záznamy ve smyslu čtvrtého odstavce § 271 tr. ř., které by arcí podle tohoto předpisu bylo nutno převést do 48 hodin v obyčejné písmo a připojit k protokolu, neboť v jednacím protokole není záznamu o tom, že předseda nebo porotní soud ať z moci úřední nebo na žádost některé ze stran nařídil těsnopisné záznamy podle právě citovaného speciálního předpisu § 271 tr. ř.

Čís. 3007.

Podmíněné odsouzení (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

V případě čtvrté věty čís. 4 § 6 zákona musí první trest sdíleti osud trestu druhého, t. j. musí býti oba buď vykonány neb odloženy; nezáleží na tom, zda jde o tresty za trestné činy téhož či různého druhu. Rozhodl-li soud, že oba tresty budou vykonány, rozhodl v mezích svého oprávnění; nejde tu proto o zmatek (čís. 11 § 281 tr. ř.).

Pokud lze mladistvému povolití podmíněné odsouzení, i když povaha činu neodůvodňuje naději, že se polepší i bez výkonu trestu.

Vyřízení opravného prostředku označeného »odvolání« jako zmateční stížnosti.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1927, Zm I 447/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení odvolání, správně zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 5. května 1927, pokud jím stěžovateli nebyl přiznán podmíněčný odklad výkonu trestu i v části, vyhrazené veřejnému roku. Zároveň vyhověl nejvyšší soud jako soud zrušovací v zasedání neveřejném odvolání téhož obžalovaného co do nepovolení podmíněného odkladu výkonu trestu a změnil rozsudek nalézacího soudu v ten smysl, že se výkon trestů uložených napadeným rozsudkem, jakož i rozsudkem zemského trestního soudu v Praze ze dne 28. února 1927, č. j. Tk I 10.559/26 odkládá podmíněčně, při čemž se zkušební doba určuje na pět let.

Důvody:

Odvolání obžalovaného dovozuje v první části, že nalézací soud při výroku o nepovolení podmíněného odkladu výkonu trestu použil nesprávně zákona o podmíněném odsouzení v jeho hmotněprávních ustanoveních § 6, uloživ mu doplňující trest ve smyslu § 265 tr. ř. nepodmíněně a vysloviv, že i jeho dřívější, podmíněně uložený trest má být vykonán. Odvolatel má za to, že, ježto prý jde v obou případech — dřívějšího i pozdějšího odsouzení — o týž čin trestný nebo spíše — v druhém případě — jen o pokračování v trestném činu dříve spáchaném, dlužno pokládati oba tresty za jeden, a je-li první jeho část uložena podmíněně, nelze druhou, doplňující, uložit nepodmíněně. Těmito vývody provádí odvolatel nepochybně hmotněprávní námitku, že soud rozhoduje o otázce podmíněného odkladu výkonu trestu použil nesprávně zákona ke škodě obžalovaného a dal tím důvod ke zmatečnosti rozsudku podle čís. 11 § 281 tr. ř. V pravdě jde tedy o zmateční stížnost, nikoliv o odvolání. Než zmateční stížnost není odůvodněna ani v této části, vyhrazené veřejnému roku. Podle čtvrté věty § 6 čís. 4 zák. o podmíněném odsouzení rozhodne soud, vynášející pozdější rozsudek v případech, kde byl vinník odsouzen pro skutek spáchaný před »tímto« rozsudkem, tedy před rozsudkem, jímž byl povolen podmíněný odklad výkonu trestu, zda mají být vykonány oba tresty, či zda má být podmíněně odložen také trest dodatečně prisouzený. Zákon tu upravuje případy, kde vyjde na jevo — a to teprve po vynesení rozsudku, jímž byl povolen podmíněný odklad výkonu trestu, — že se vinník dopustil již před tím trestného činu, zcela na podkladě § 265 tr. ř. Kdyby totiž byl býval znám dřívější čin v době prvního rozsudku, byl by o něm pravděpodobně soud rozhodl najednou (§ 56 tr. ř.) a byl by se též usnesl, zda má být trest za oba činy najednou uložený, podmíněně odložen čili nic. Proto zákon nařizuje, by v takovém případě byly oba

činy co do podmíněného odkladu výkonu trestu posuzovány jednotně i tehdy, dojde-li k dodatečnému odsouzení. Kdežto v prvním případě § 6 čís. 4 uv. zák. (když se podmíněně odsouzený dopustí trestného činu po vynesení rozsudku, jehož výkon byl odložen) může býti jeden z obou trestů — dřívější nebo pozdější — odložen, zatím co druhý je vykonán, musí v druhém případě téhož §, kde jde o trestný čin spáchaný před tímto rozsudkem, sdíletí první trest osud trestu druhého, t. j. musí býti oba tresty buď vykonány nebo oba odloženy. Při tom zákon nečiní rozdílu, zda jde o tresty za trestné činy téhož, či různého druhu. V souzeném případě jest zjištěno, že stěžovatel byl rozsudkem zemského trestního soudu v Praze ze dne 28. února 1927, č. j. Tk I 10.559/26 odsouzen pro různé krádeže do těžkého žaláře na šest týdnů podmíněně a že po vynesení tohoto rozsudku vyšlo najevo, že se dopustil již před tím v lednu a v únoru (avšak před 28. únorem 1927) ještě jiných krádeží, které jsou předmětem pozdějšího odsuzujícího rozsudku ze dne 5. května 1927, č. j. Tk II 1429/27. Jsou tu tudíž předpoklady pro použití § 265 tr. ř. při výměře trestu a pro postup podle čtvrté věty § 6 čís. 4 zák. o podm. odsouzení při rozhodnutí o otázce podmíněného odkladu výkonu trestu. Soud svým výrokem, že oba tresty budou vykonány, neporušil zákon, nýbrž rozhodl v mezích svého trestního oprávnění, a nezavinil zmatečnost rozsudku. Bylo proto odvolání, pokud je zmateční stížností, zavrhnouti i v části vyhrazené veřejnému roku.

Pokud odvolání — v té části, již skutečně jest považovati za odvolání — uplatňuje, že jest tu naděje, že se odvolatel polepší i bez výkonu trestu, jest mu přisvědčiti. Soud zrušovací souhlasí sice se soudem nalézacím v tom, že by povaha činů, jichž se obžalovaný dopustil, neodůvodňovala tuto naději. Dlužno však při mladistvém věku obžalovaného přihlížeti k okolnosti velice závažné, že obžalovaný, dokud choďil do obecné školy, míval z mravů nejlepší známku, že tedy byl hochem řádným a mravným, takže jeho pozdější chování, davší podnět k soudnímu stíhání, jest patrně přičítati vlivům, jež netkví v jeho povaze. Byl to asi především vliv špatné společnosti, do které se obžalovaný dostal. Tomu-li tak, lze se nadíti, že obžalovaný nyní, kdy má pevné zaměstnání a nepodléhá již oněm špatným vlivům, povede řádný život i bez výkonu trestu. Neopak bylo by se důvodně obávati, že by na žalovaného, takovým vlivům lehce přístupného, pobyt v žaláři působil velice neblaze a byl mu ke zkáze. Zrušovací soud má tudíž za to, že podmíněný odklad výkonu trestu, ovšem se zkušební dobou nejdelší, bude nejlepším prostředkem, by bylo docíleno pachatelovy nápravy, a že mu pohrůzka trestem bude dostatečnou výstrahou, by se nadále choval řádně a poctivě. Bylo proto odvolání vyhověno a usneseno, jak se stalo.

Čís. 3008.

Předmětem zpronevěry mohou býti i věci zastupitelné (peníze).

Kauce (jistota) v hotovosti jest věcí držiteli cizí ve smyslu § 183 tr. zák. jen, bylo-li mezi stranami ujednáno (výslovně, mlčky podle po-